

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei. de aci în sus 200 Lei.	
Pe jumătate de an	80 „			
Pe un pătrar de an	40 „			
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

PARTEA OFICIALĂ.

„Cazuri de conștiință.”

Nr. 3195 E ex 1927.

Cătră On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Deși comunele noastre bisericesti restanțiere au fost în repetite rânduri provocate să-și achite restanța în competențele diecezane și măcar că aceste competențe în raport cu valuta de astăzi sunt minimale, totuș mai sunt ici-colea comune bisericesti, cari nu s'au conformat, continuând să rămână restanțiere.

Dreptacéea Consiliul nostru eparhial, având în vedere, că nu poate tolera indiferentismul dovedit față de dispozițiunile luate în privința încasării competențelor diecezane având apoi în vedere, că trebuie să pună sfârșit corespondenței inutile împreunate cu multă pierdere de timp și având în fine în vedere, că Adunarea eparhială pretinde ca competențele diecezane să se încasseze regulat; — a decis în ședința sa de astăzi, ca pe conducătorii oficiilor parohiale a acelor comune bisericesti, cari comune, cu toate somațiunile nu vor achita restanța în competențele diecezane până la 1 Oct. a. c., îi pedepsește cu aceea, că din retribuțiunile lor preoțesti le va detrage sumele, cari aveau să între la Cassa diecezană în competențele diecezane restante.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial ținută la 23 Iulie 1927,

Filaret Musta

Arhieru, Vicariu episcopesc.

Zi de zi coloanele ziarelor sunt pline cu „furturi și fraude”. Instrăinarea banului public, pe față sau în ascuns, se practică la noi pe o scară întinsă. Hoții și defraudatorii îndată sau mai târziu sunt prinși; presa și întreaga opinie publică este alarmată — la cetirea pomelnicului celor proscriși. Și fierberea aceasta durează o zi două, pe urmă toată lumea se liniștește. Nu trec zile multe și iarăși se agită cotidienele: alți nemernici sunt pomeniți la rubrica permanentă a tâlhăriilor. Și, nu odată, printre numele defraudatorilor începi să vezi notabili și înalți demnitari ai statului, oameni din societățile de elită ale Capitalei. Se naște senzație și mai mare și . . . iarăș trece. Azi așa, mâine așa, dela o vreme lumea se obișnuște ca și cu o morfină otrăvitoare și scepticismul cu neîncrederea se furișează în sufletele cinstite față de funcționarii statului — mari și mici, — față de „domni”.

Dar, justiția îi judecă doar și îi condamnă pe răufăcători. Așisderea obștea cinstită; aceasta încă consimțește și aprobă pedepsirea și excluderea lor din rândurile oamenilor de omenie; ba mai mult, chiar și ei, — răutăcătorii — încep să-și facă judecată, singuri se pedepsesc, sinucizându-se.

Cazuri de acest fel încă cunoaștem; este doar proaspăt în memoria fiecăruia cel al directorului dela „Monitorul oficial”, Traian Tomescu. Acela, dupăce a viețuit în fărădelegi, instrăinând avutul statului — acelu stat care avusese mare încredere în el, — a ajuns într'o fază când mârșăvia faptelor sale să lățise între hotarele

țării întregi. Atunci, ba mai, de vreme, defraudatorul banului public, recunoscându-și grozava lui faptă, s'a sinucis. Astfel a crezut Traian Tomescu și alții cari fac ca dânsul; astfel cred că-și ispășesc păcatele lor!

Și, în gestul acela — ultimul gest al vieții lor murdare, — alții văd și să grăbesc chiar să scrie, că „...se vede totuș o supremă licărire de conștiință la ei...” atunci când se sinucid.

E de prisos să spunem că „furturile și fraudele” și întreg cortegiul fărădelegilor, nu aduc avere, nici fericire și nici onoare acelor ce se dedau cu asemenea îndeletniciri; acelea nu produc decât nemulțumire și neîncredere în țară iar peste granițe ne dăruim orice credit moral și orice nume bun devine iluzoriu! Atât voim însă să spunem și să dovedim, că, departe de a vedea „licărire de conștiință” la aceia cari se sinucid, nu vedem decât o dezertare dela răspundere, un ultim spasm al unui suflet dezechilibrat!

Cei ce înțeleg să se sinucidă pentru a se pedepsi singuri, sunt îndoit nemernici; pe lângă nemerniciile din viață, ei comit încă una și mai gravă, aceia de a-și răpi singuri viața.

Căci, viața îi este dată omului de Creatorul său, ea este un bun dat nouă fără concursul voiei noastre, în consecință, nu avem puterea să dispunem noi singuri de dânsa!

Vieța e dată spre a fi trăită după puterea și înțelepciunea fiecăruia. Unii înțeleg să facă dintr'ânsa arenă de petreceri continue. — de plăceri, de lux și de viții. Pentru unii ca aceștia nu este grija zilei de mâne; ei n'au alt gând decât al momentului bine petrecut; cugetul lor nu se ridică la mai mult decât aburul dela bucătărie. Pentru dânsii plăcerea este scop — e patrie, e viață, e totul! Și, pentru ajungerea scopului lor, mai întotdeauna nu cunosc deosebire între mijloacele permise și cele nepermise...

Sunt însă și alte categorii de oameni, născuți în alte zodii și sub alt cer. Vieța, în ținuturile lor poate avea alte scopuri; ea însăș, viața nu este scop ci un mijloc numai, o pregătitoare cale către alte scopuri. De multe ori, unii ca aceștia trăesc în muncă și modestie; nu fac sgomot sau reclame în cercurile lor de activitate. Cu toate acestea ei înțeleg să trăiască

pentru aproapele, pentru patrie, pentru Dumnezeu. Cunoaștem, din istorie, pe Aristide din Elada, care a îmbogățit statul pentruca dânsul să moară sărac. Și exemple de acestea sunt multe, dar cele rele încep a le covârși!...

În felurile acestea și nenumărate alte feluri își poate omul trăi vieța, pentrucă este liber să-și aleagă felul de trai; atârnă de vederile cugetului său că apucă la dreapta sau la stânga.

Trăiește în înțelesul, că din agonisala modestei sale munci să se înfrupteze, alături de dânsul, săracii, bolnavii și nenorociții — pe seama cărora așează fundațiuni și ajutoare. Cât de departe este dar acela, care risipindu-și bunurile sale, fură agoniseala oamenilor cinștiți, ba jefuește chiar ofranda din mâinele tremurânde ale cerșetorului! — Unii ca aceștia, la capătul drumului de mârșăvii, sunt datori să-și dea socoteală despre faptele lor. Și, dacă au avut îndrăzneala și nerușinarea să nedreptățiască pe semenii lor, datori sunt, ca întâiu oamenilor să le răspundă. Sau, vor crede, că prin lașitatea gestului lor scapă de răspunderea omenească, iar dacă justiției omenești scapă nemernicia lor nepedepsită, scăpa-vor ei de pedeapsa Aceluia care vede și știe toate?! Ori, au nebuna speranță să ispășiască cu o nouă vină — păcatele lor multe?

Nu, căci dacă onoarea nu se purifică prin focul revolverului, nici nemerniciile nu se iartă prin surprimarea unei vieți păcătoase; iar justiția divină pregătește o îndoită pedeapsă: defraudatorului și celui ce a furat.

Iată deci că nu este nici o „licărire de conștiință” atunci când delapidatorii se pedepsesc singuri. Omul nu-și poate face singur dreptate, cu atât mai vârtos când este vorba de viața și de faptele lui.

N. C.

Om și Albina.

Filozofii, cari, după marele Hașdeu „toarnă și răstoarnă gândul dar inimile ba”, afirmă, judecând după circonvoluțiunile creierilor, că albina urmează, ca inteligență, îndată după om.

Om în proverbiala-i modestie nu-și poate permite luxul, de a ceda locul de întâietate în natură altor viețuitoare, și cu atât mai puțin unei ființe așa de mici și de neînsemnate, cum este albina.

Și totuș, bietul om, smerit, să simte dator a recunoaște, că atâtea fapte, atâtea obiceiuri albinărești sunt mai presus de puterile de înțelegere ale rațiunii lui omenești. Astea nu sunt după dânsul, decât feți a instinctului, ai marelui necunoscut, ai inconștientului.

Deci albina nu se poate mândri, că face de sine în mod conștient și voit lucrurile admirabile pe cari le face, susține omul — detractor.

Astfel se mângâie omul semet, dar umilit în fața tainci, ce este înaripata albină, ceși vede de treabă, nepăsătoare în fața zbuciumului omenesc, de care râde în răstimpuri neamul ei albinăresc.

Deci, de ridicăm ochii în sus spre cer, sau de-i plecăm în jos spre țărână, pretutindeni ne izbește misterul pe care îl cântă poetul Nichifor Crainic în poezia sa: „Prinos“:

Intâiul gând ți se cuvine ție,
Putere creatoare,
Tu care faci din patimi poezie
Cum zămășlești din mlaștini stătătoare.
O candelă de nufăr argintie
Din care-și urcă flăcările line
Feștilele de galbine stamine.

Tainica putere creatoare urzește tot ce viează sub soare, dela om până la floare, cari merg împreună și la bine și la rău, după nestrămutata voie a lui Dumnezeu.

Om și floare! Sau mai bine zis femeie și floare, că femeia întruchipează în ființa ei mult din taina floarei, floarea mult din gingășia femeii. Ingemănate din vremi preistorice, femeia și floarea formează o unitate ce tinde înălță uneori spre divinitate...

Și dacă floarea nu poate trăi fără albină, care o fructă, tot astfel nici femeia fără trântorul omenesc, care re deosebire de cel albinăresc, are marele rol de a o na căci ea conduce de cele mai multe-ori pornirile ei, care are nevoie, după Eminescu „de protecție“ fuste sau după noi de simțul adânc de intuiție a vietă cu care e înzestrată femeia în grad mai mare decât băatul.

Urmas:

Intâiul imn ți se cuvine ție,
Putere creatoare,
Inel credința din copilărie
Inimă tremurătoare“.

Imcredință, copilărie, inimă tremurătoare! Ha! ha! ha! vor zice răsând, cinicii, în fața acestor mofaturi, presari ei au trecut barbar de mult... de mult... pe când încă romantici!

Și ți vine vremea — „de toate este vreme“ vorba scriji — când observă și aceștia, că totul se reduce la „inimă tremurătoare“, ca o harfă arzătoare de dorul de fi sau a nu fi!“

Și ci au clipe, îngăduite de sănătatea lor șubredă și chilibrul lor sufletesc sdruncinat, în cari se înalță spre sfere, de taină pline, unde nu-i nici jale, nici su...

E în aceste clipe ceva din misterioasa simfonie, ce le galvanizează ființa, o transportă, o transfigurează, ceva ce se înfripă din acordurile atavice ale moștenirii sângelui, trecut lor de „părinții din părinți“, botezați cu atâtea suferinți.

Totul se reduce la sânge, în care zvâcnește și fiintează totul și „legi și datini“, cari ne călăuzesc și pe noi, mai mult inconștient, ca și pe albine, deși noi poate suntem cam porniți a nu recunoaște acest lucru.

Și de ce? Pentru că s'au cam întunecat în noi multe moșteniri din bătrâni, pentru-că ni s'a cam tulburat sufletul. fără a ni se perde însă credința, care poate fi înăbușită temporal, dar nu poate fi sugrumată, pentru-că ea viează undeva adânc... adânc, în straturi sufletești aproape subconștiente, de unde nici nu știi, ce lucru neînsemnat o ajută să se ridice fulgerător, înfășurată într'o aureolă mistică.

Formele ei pot să moară numai uneori, dar credința niciodată, căci ea este legată de firea asta toată, de șopot de frunze, de murmur de izvoare, de zborul de cocoare, de o floare ce-i tremură unei domnițe la chiotoare.

Credința e un dar al lui Dumnezeu, ca și rodirile câmpului, ce se ivesc pe urma florilor parfumate ale pământului!

Și unde vine darul, de acolo fugă amarul! Dar darul e legat de credință și credința de dragoste și nădejde!

Trei virtuți creștinești, legate de roadele câmpenești, cari te întrebă mereu, că oare creștin ești?

„Creștin cu numele și păgân cu faptele“?...

Creștin ești dacă respectezi datinile creștinești și duci și la biserică din rodirile pământului, ivite pe urma trudei ostenețelor tale.

Creștin ești dacă faci acest lucru, implorând binecuvântarea cerului prin mijlocirea bisericii, asupra rodirilor tale și coborând în acest chip în sufletu-ți însetat de adevăr fiorul înviorător al iubirii de Dumnezeu și de oameni, de cer și pământ, fiorul sfânt al altruismului.

Căci esența doctrinei creștine stă în altruism, după sfintele povește ale divinului și blândului Mântuitor!

Ori nu ne amintește mereu Scriptura sfântă acest lucru prin vecinicile-i cuvinte: „Mai fericit este a da, decât a lua?“

Această povață mesianică, acest măreț postulat al Scripturii s'a prefăcut în curgerea veacurilor la poporul nostru, în carne și oase!

Dovada? Darurile ce le dă acest popor conducătorilor săi binemeritați, rudele sale și neputincioșilor avizați la mila deaproapelui.

E adevărat, că astăzi în multe părți s'a cam rărit cu darul, sporind în schimb amarul, venit pe aripi floaroase de neîncredere, însoțit de leghion de patimi, ce întunecă vieața, stângându-i luminile și omorâne în acest chip pacea sufletească, supremul bun al muritorilor.

Vorba poetului: „Unde vin cu drum de fer, toate cântecele pier, Sboară paserile toate, de neagră străinătate“.

Și cântece, și paseri și daruri, totul se năruie sub loviturile nemiloase ale unei civilizații de împrumut, lipsite de legături firești cu rădăcinile *obiceiurilor pământului*.

Civilizația de împrumut și de jumătate în multe părți a culcat bunătața sufletului nostru popular pe spate. A culcat-o dar n'a putut-o adormi cu totul căci ea zvăcnește mereu și muștrător în adâncimile unei moșteniri bimilenare.

„De n'a murit Românul când oardele barbare“... Astăzi să moară, când stăpân fiind, tot ce-i trebuie are? Astăzi, când Dumnezeuirea sub forma vrăjită a dreptății istorice i-a oferit marele dar al libertății naționale, astăzi să-și piardă Românul libertatea conștiinței, ce-i înfrățită în mod indisolubil cu tainicile îndemnuri ale strămoșilor?

Vedem deci, că mărețul dar moral al libertății naționale a venit pe urmele înflorite ale darului material, de care amintirăm mai sus.

Și care poate fi oare tainicul rost sufletesc al darului, care? La tot cazul el este de natură mistică-religioasă și se confundă cu primitivele porniri ale omului spre adorarea unor puteri nevăzute, ocrotitoare sau răzbunătoare. Omul primitiv va fi căutat prin daruri sub formă de jertfe religioase, să-și atragă asupra-și bunăvoința zeilor, iar mai târziu apoi, cu înaintarea în cultură și umanitate și pe cea a oamenilor.

Darul este deci puntea mistică-religioasă, pe care se face trecerea dela om la om, dela suflet la suflet.

El îi unește, îi apropie, le contopește gândul și inima, făcându-i să cânte ca poetul: „Eu ți-s frate, tu-mi ești frate în noi doi un suflet bate“.

Același suflet, stăpânit de aceleași tainice îndemnuri și aceleași comune origini!

Aceleași doruri ne pasc și același ideal îl servim cu toții!

Toate aceste gânduri frumoase se răscolesc prin ivirea darului, care poartă în sine puteri nebănuite din puterile Harului și Adevărului!

Dumnezeuirea din om se mișcă la cel ce primește și la cel ce oferă darul! Ambii, pentru moment, pe aripi de vis ieau drumul spre paradis, de unde primesc apoi pentru ziua de mâine ceva din florul sfințitor al vieții îngerești, ce vine să înoiască cele pământești.

„Și dar pentru dar“ zice Scriptura sfântă! Pentru *darul material* în schimb ca contra valoare, se ivește *darul sufletesc*, ce înobilează sufletul omenească!

Ascultați ce superb ne descrie poetul Nichifor Crainic întreg farmecul darului în versurile ce urmează:

„Când roadele grădinilor se coc.

În Iunie, la stăiul verii foc,

Ușor înrumenite și brumate

Pe jumătate,

O văd pe mama, paznică ferbinte

A unei datini sfinte:

Cucernică adună 'ntăiul rând'

De poame coapte

Și murmurând

Icoanelor misterioase șoapte
Tămâe îndelung și luminos
Al ramurilor pârguit prinos
Și iese ca și mine 'n dimineți
Duminicale,

O Doamne 'n cinstea rodnicei tale

Să 'mpartă 'ntâmplătorilor drumeți“.

Câte mame, Doamne, a câtor întâmplători drumeți pe cărările pământului și ale gândului, câte mame n'au strecurat în sufletul fraged al odraslelor lor ceva din florul mare și sfânt ai acestui neîntrecut sentiment de umanitate, hrănit neconținut din adâncimi de vremi biblice, din tainicile izvoare ale credinței, ale religiozității!

Voi toți cei cari aveți sau ați avut o mamă, purtați în suflet ca o duioasă și dulce binecuvântare, ceva din sublimitatea mișcătoare a acestui rodnic *sentiment* al milei de vieți ziditoare!

Dar puterea darului nu e totdeauna ziditoare ci ea e uneori și ruinătoare.

Totul e în funcție de buna sau reaua credință a celui ce-l prezintă.

Căci în lume și în suflet nu-i numai sinceritate, ci de mute-ori și diabolică falsitate!

Dar falsitatea, ca să nu fie recunoscută, îmbracă mantia virtuților creștine, sau la păgâni a obiceiurilor consacrate din bătrâni!

Sunt nații întregi, cari și-au câștigat tristul nimf al falsității, cum erau bunăoară vechii Elini, de car se fereau Romanii noștri, avertizând pe contemporani și urmași, prin dictonul ce-a rămas și va trăi deapădură, mutatis muntandis între popoare: „Timeo Danaos, et dona ferentes“ (Mă tem de Greci și când aduc daruri).

Și iarăși: Hih niger est, hunc tu Romane caveto!“ (Aceasta e pistriț la mațe, de acesta ferește-te Romane).

Intr'adevăr suflet negru a trebuit să aibe, cel ce s'a folosit din viclenie, sub forma darului, pentru a coborî în lume durerile și jalea amarului, și a ciupi astfel ceva din strălucirea superioară, mistică-religioasă, a darului.

După puțin peregrinaj edificator prin viața omenească, iată-ne ajunși la viața albinărească!

Cu noi aducem nu numai miere ci și fier din această excursie omenească istorică-socială!

Albina?

Veți vedea îndată că-i superioară omului și în această privință. Ea nu paradează, cu frumoasele principii morale ale omului, dar nici nu le parodiază!

Ea le execută din fire.

Ce ni-e nouă deci cu morala și rațiunea, dacă nu ni-se mistue slăbiciunea!

Și până când tot albina în avantaj moral față de om?

Până când? Până când se va pătrunde și omul de fluidul acela tainic, ce trece prin toate — dela cristal la om însuflețindu-le, provocând acea frăție mistică-universală a tăturor ființelor.

Va mai trece vreme, dar poate totuș odată ne vom apropia și noi în această privință de albină, căci și noi suntem fii naturii ca și ea.

Să vedem acum cum se comportă albina.

Se întâmplă de multe-ori și albinei, ca în zorul muncii, venind dela câmp încărcată de miere să între la stupul vecin.

Deoarece-ce ea vine în bunăcredință, că intră la ea acasă, intră pe urdiniș foarte liniștită, așa că nu dă nimica de bănuț sentinelor albinărești, cari o lasă să treacă neconturbată. Dacă totuș o observă și încep să-i ia interogatorul, eventual s'o imbrâncească, ea îndată le întinde darul, limba plină de miere, în chip de steag alb, că nu vine cu gânduri rele, ci în numele muncii și al păcii. Și din nou este lăsată în pace și considerată ca o harnică și desinteresată colaboratoare.

Albina care vine cu gânduri de furt, dela început dă de bănuț sentineli, căci tot dă târcoale urdinișului, doar-doar va surprinde pentru o clipă lipsa de vighilență a sentineli, ca să poată intra neconturbată în stup ca să fure miere. Dar sentinela o cunoaște dela distanță și în multe cazuri, nici nu așteaptă, ca să se coboare la urdiniș, ci din zbor și-o înhață și-i înfige pumnalul în moalele lăcomiei ei de hoată.

Deci vedem, că albina care intră din greșală cu darul mierii în stupul vecin, vine fără viclenie, fără gând ascuns și e tratată în consecință.

Când vrea să fure — și lucrul acesta îl face mai ales când nu-i recoltă în câmp — ea vine fără miere, fără dar, ca să fie mai ușoară, să se poată repede furișă din fața atacurilor sentineli dela urdiniș.

Când va ajunge și omul la această concepție de vicață superioară, poruncită prin pilda albinei, de Natură, și îmbiată de apostolul Pavel prin Scriptură — „Cine nu lucră să nu mănânce“, — atunci omul va ajunge să se substituie supra omului lui Nitsche. Atunci fericirea omului va fi deplină. Atunci abia vieța lui va putea fi un rai al desfătării și nu ca acum, în atâtea cazuri, un infern hidos al recriminării!

Atunci abia omul își va fi câștigat dreptul de a-și lua ca simbol frunza verde, cu care-și începe cântecele, și care nu-i decât cel mai formidabil simbol de muncă neogoită pentru elaborarea hranei necesare arborelui, plantei.

Atunci și numai atunci, omul senin și împăcat cu sine însuși, va avea dreptul de a-și așeza la butonieră floarea nădejdlor de mâine, pe care o trimite planta, în chip de încântătoare mireasă, cadou vieții, simbol luminii și căldurii a căror răsfățată fiică este, și pavază nemincinoasă eternității!

Atunci abia omul se va putea confunda cu floarea și împreună cu albina va putea forma o trinitate sfântă și inviolabilă.

Spre această nobilă țintă să năzuim și în acest sfânt spirit al Domnului să căutăm să muncim și cuvântu-l să-l plinim, ca de-apururi senini și voioși să fim!

Preot **Iosif Mircea.**

ȘTIRI

Personale. P. S. Sa Episcopul nostru diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu — după o întrerupere de o săptămână — s'a reîntors în 6 Septemvrie a. c. la Eșelnița, unde va rămâne până cătră sfârșitul lunei.

Hirotonire. P. S. Sa Arhiepiscopul nostru Filaret a binevoit a hirotoni într-un diacon și presbiter în zilele de 4 și 5 Septemvrie a. c. pe teologul absolut Ștefan Ania. Noul preot a fost instituit administrator parohial în comuna sa, Ilidia.

Un monument al regelui Ferdinand s'a decis să se ridice în Băile Erculane. Monumentul va fi 4½ metri înalt și așezat pe locul, unde era mai înainte statua reginei Elisabeta. Regele Ferdinand înfățișează eroismul țării noastre, purtând monumentul inscripția: „Ferdinand I, eroul eroilor, făuritorul României întregite.“ Desvălirea monumentului va avea loc în luna Aprilie 1928.

Legiferarea organizării învățământului teologic ortodox. În ultima sesiune a Sf. Sinod s'a discutat proiectul de lege pentru organizarea învățământului teologic. S'a pus și chestiunea dacă proiectul trebuie să treacă și prin parlament sau numai prin congresul național bisericesc. Membrii ardeleni ai Sf. Sinod au fost de părere, pe baza autonomiei acordate Bisericii ortodoxe prin noua lege de organizare, că nu parlamentul politic, ai cărui membri sunt de diferite religii și confesiuni, e chemat să legifereze organizarea învățământului teologic ortodox, ci numai congresul național bisericesc.

Retribuțiunile preoțești pe luna August a. c. s'au ridicat dela Administrația financiară din Lugoj, asemnându-se la locurile de unde preoții le primesc de obicei.

Sosind instrucțiunile privitoare la calcularea noului spor pe lunile Maiu-Decemvrie a. c., acum se lucrează la compunerea statelor pentru acest ajutor, care se va plăti însă numai după aprobarea acestor state de cătră On. Ministeriu și acordarea creditului necesar.

Noul regim al școlilor și bisericilor române de peste hotare. În urma constătuirilor, care au avut loc săptămâna trecută la Ministerul de instrucție, s'a decis să se păsească neîntârziat la realizarea noului regim al școlilor și bisericilor române de peste hotare și îndeosebi al celor din peninsula balcanică. Noul regim prevede înființarea pe lângă Ministerul instrucțiunii,

a unei comisiuni speciale, formată din cunosători ai stărilor locale, care să studieze chestiunile privitoare la aceste școli și biserici. Apoi prevede noul regim înființarea unei direcțiuni și a unui inspectorat al școlilor și bisericilor române din Balcani.

Ornamentele bisericii „Sf. Dumitru“ din Suceava. Ziarul „Il Lavoro d'Italia“ publică un articol intitulat „Biserica Sf. Dimitrie din Suceava în România“ însoțit de fotografia pietrei cu inscripția etruscă, datorită prof. Claudiu Isopescu de la Universitatea din Roma. D-și documentează că ornamentul de pe acea piatră, reprezentând stema Moldovei susținută de doi îngeri, e o vic mărturisire a influenței italiene asupra artei moldovenești, dovedind că acest ornament seamănă foarte mult cu o balustradă a lui Mino da Fiesole din Capela sixtină din Roma.

Interzicerea petrecerilor. Ministerul de Interne a cerut, ca prefectii și organele lor subalterne să dea tot sprijinul, făcând să se interzică petrecerile zgomotoase și horele în timpul dimineții Dumineca și în sărbătorile religioase astfel, ca tineretul să poată asista la serviciul divin.

Brevete noi de băuturi nu se mai acordă. În vederea alcătuirii unei legiuiri noi pentru unificarea regimului băuturilor spirtoase, Ministerul de Finanțe a hotărât, să nu se mai acorde brevete noi de băuturi spirtoase și a nu permite decât excepțional și numai acolo unde se simte absolută nevoie liberarea de brevete pentru restaurante propriu zise, în care consumația este limitată, numai în orele de masă.

Camera de Agricultură a județelor Caraș și Severin din Lugoj va acorda 10 burse pentru copii, băeți de plugari, cari urmează Școala de Agricultură din Lugoj și anume: 5 burse pentru băeții originari din Caraș și 5 originari din Severin. Această bursă e de 4000 Lei la an anume: 1500 Lei pentru întreținere, 2000 Lei pentru îmbrăcăminte și 500 Lei pentru cărți și altă zestre școlară. Asemenea va acorda 10 burse de câte 6000 Lei pentru băeții cari urmează școala de contabilitate și educație cooperatistă din Lugoj. La această școală se pot înscrie băeți cari au terminat cel puțin școala primară și sunt trecuți de 14 ani. Se va acorda din partea Camerei încă 4 burse pentru câte un băiat din comunele: Moldova, Bocșa-română, Ciuchici și Mehadia, sau jurul aceloră, cari vor să urmeze școala inferioară de viticultură (cultura viței de vie) din Miniș jud. Arad, sau cea

medie din Chișinău (Basarabia); la aceasta din urmă pot urma numai absolvenții de cel puțin 4 clase secundare.

Calendarul Românilor pe anul 1928 a început să se tipărească. Deci ne adresăm celor ce doresc să publice vre-un anunț în acest calendar foarte răspândit în eparhia Caransebeșului, să înainteze anunțul cel mult până la 20 Septembrie a. c. la administrația „Librăriei și Tipografiei diecezane“ din Caransebeș.

Comunicări de interes obștesc.

Ministerul de Interne, fiind informat, că în unele județe se încassează taxe ilegale pentru bilete de vânzare de vite, acte de căsătorii, certificate, autorizațiuni, pașapoarte, pe hectarul de pământ, pe recolte ect. în afară de cele stabilite prin legile speciale, — a dispus cu ordinul Nr. 8605/1927, ca imediat să înceteze încassarea unor asemenea taxe.

*

În conformitate cu dispozițiunile art. 106 din Legea regimului apelor, toți posesorii de folosințe de apă, ce funcționau în baza uzului la data promulgării legii apelor sunt obligați a prezenta serviciilor apelor respective datele necesare pentru a se putea îndeplini procedura de recunoaștere. Această obligație o au nu numai particularii, dar și autoritățile de stat sau comunale.

Licitațiune minuendă.

Pe baza încuviințării veneratului Consiliu eparhial din Caransebeș No. 3597 E din 1927 se escrie licitație minuendă pentru darea în întreprindere a lucrărilor de renovare la biserica noastră ortodoxă română din Uliuc care se va ținea Duminecă 18 Septembrie 1927 la ora 11 în școala din Uliuc.

Prețul de esclamare a lucrărilor ce se dau în întreprindere, este de 38.200 Lei.

Reflectanții vor avea se depună ca vadiu 10,0% din prețul lucrărilor în bani gata sau în hârtii de valoare.

Specificarea de spese se poate vedea în ori care zi la oficiul parohial din loc.

Se observă, că comuna bisericască va încredința lucrările aceluia întreprinzător, în care are mai multă încredere și că nu rebonifică celor ce iau parte la licitațiune nici un fel de spese.

Spesele contractului, timbrele precum și spesele pentru facerea Preliminariului, le va suporta întreprinzătorul.

Uliuc, la 4 Septembrie 1927.

Consiliul parohial.

Judecătoria mixtă Caransebeș, Secția Cf.

Nr. 2340/1927 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În urma cererii de executare făcut de recl. Fura Mitru repr. prin Dr. Iosif Horváth adv. contra pârâților Ion Andronescu ca tutor minorilor Florica și Dumitru Fura. Judecătoria: A ordonat licitațiunea în baza §§ 144, 146 și 147 din legea LX din 1881 asupra imobilului situat în comuna Caransebeș cuprinse în cf. a comunei Caransebeș Nr. coalei cf. 358 din Caransebeș anume: imobilul cu Nr. top. 1291, casa Nr. 1051 cu intravilan de 28 st. cu prețul de strigare 5000 Lei.

Licitațiunea se va ținea în **ziua de 10 luna Octomvrie anul 1927 ora 9 în localul oficial al Cf. ușa Nr. 13.**

Imobilul ce va fi licitat nu poate fi vândut pe un preț mai mic decât jumătate din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 20% din prețul de strigare drept garanție, în numărar sau în efect de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX 1881; § 21 legea LX 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25 LXI 1908).

Data în Caransebeș, la 30 luna Iulie anul 1927.

Virágh m. p.
jud. de ocol.

Pentru conformitate:

I. Tannenbaum dir. cf.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 486 Port. 1926.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul din Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881: și în baza art. 19. din legea XLI din 1908. prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei urbane din Timișoara de sub Nr. 22673/1925 efeptuindu-se execuțiunea la 21 Aprilie 1926 în favorul următorului firma Steiner și Weinberger reprez. prin avocatul Dr. Ernest Halle pentru suma de 14.259 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și cari s'au prețuit în 33.000 Lei — bani și anume: 4 porci, 3 căzi și 2 boi se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Nr. 2607/1926 G. a Judecătoriei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 14.259 Lei — bani capital, cu 12% interese din 13 Noemvrie 1925 și spesele de 4952 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 21-lea Septemvrie 1927 la orele 4:30 p. m. în comuna Cuptoare la**

locuința urmăritului și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881. se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 23-lea August 1927.

Portărel: **M. Guran.**

A apărut:

Cartea Pădurarului

Noțiuni elementare din știința silvică

de

Alexandru Diaconovich

Director general în retragere al Com. de avere.

Edițiunea II-a

Exemplarul 40 Lei plus spesele postale.

Se poate comanda la **Librăria și Tipografia Diecezană din Caransebeș.**

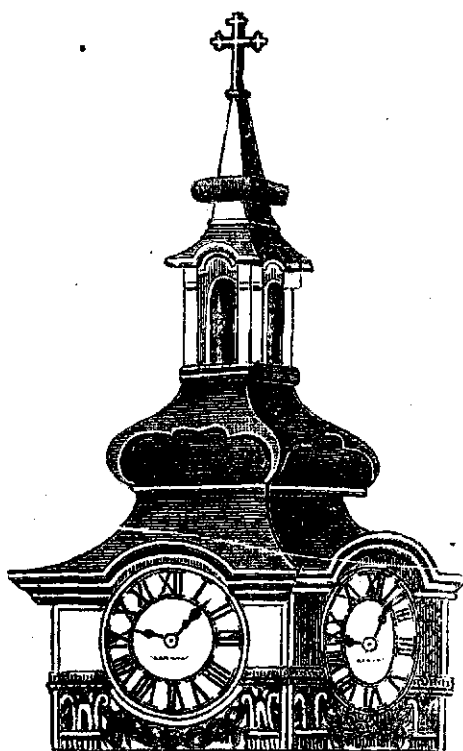
Faguri artificiali

din ceară curată se află permanent în depozit și se pot comanda la

Fabrica eparhială de lumânări

de ceară din Caransebeș

Comenzile se execută urgent.

CEASORNICAR ȘI MECANIC

FRIDERIC GROCHOWINA

CARANSEBEȘ, Str. EPISCOP POPASU
(INSTITUTUL TEOLOGIC)

Furnizează, montează și preia
reparaturile ceasurilor dela biserici.

Mare depozit în

Oroloage de tot felul, marfă de
aur și argint, optică și chihlibar.

— Magazie de instalarea telegrafelor și
telefoanelor de casă. — Depozit de
MAȘINI de CUSUT, BICICLETE și
GRAMOFOANE, precum și accesoriile
acestora. — Reparațiuni de tot felul se
efectuează în mod prompt și solid.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericeii noastre dreptmâritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

FABRICĂ cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.